

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Національний авіаційний університет
Факультет транспорту, менеджменту і логістики
Кафедра менеджменту зовнішньоекономічної діяльності підприємств

Тести
навчальної дисципліни
«Міжнародні економічні відносини»

Освітньо-професійна програма:	Менеджмент організацій і адміністрування (за видами економічної діяльності) Менеджмент зовнішньоекономічної діяльності
Галузь знань	07 Управління та адміністрування
Спеціальність:	073 Менеджмент

Розробник доц., к.е.н. Литвиненко Л.Л.

Київ-2022

ТЕОРЕТИЧНІ ТА МЕТОДОЛОГІЧНІ ОСНОВИ МІЖНАРОДНИХ ЕКОНОМІЧНИХ ВІДНОСИН

1. Міжнародні економічні відносини – це:

- а) комплекс економічних відносин між окремими країнами, їхніми об'єднаннями, угрупованнями;
- б) сукупність зовнішньої торгівлі всіх країн світу;
- в) частина національних ринків, пов'язана з іноземними ринками;
- г) сукупність експорту та імпорту всіх країн світу.

2. Наука про міжнародні економічні відносини вивчає:

- а) взаємодію підприємств на внутрішньому ринку країни;
- б) власне міжнародні економічні відносини та механізм їх реалізації;
- в) інформаційне забезпечення торговельних угод;
- г) управлінські аспекти міжнародної діяльності підприємств.

3. Об'єктом вивчення міжнародних економічних відносин є:

- а) економіка іноземних країн;
- б) одноразові міжнародні економічні відносини;
- в) система типових, характерних міжнародних економічних відносин, які формують певні закономірності;
- г) співпраця підприємств на внутрішньому ринку країни.

4. Суб'єктами міжнародних економічних відносин на наднаціональному рівні є:

- а) малі та середні підприємства, фізичні особи, які здійснюють міжнародну економічну діяльність;
- б) окремі країни та їхні суб'єкти;
- в) транснаціональні та глобальні корпорації;
- г) міжнародні економічні організації, інтеграційні союзи країн.

5. Суб'єктами міжнародних економічних відносин на мікрорівні є:

- а) окремі країни та їхні суб'єкти, міжнародні економічні організації, мегаполіси;
- б) транснаціональні та глобальні корпорації;
- в) малі та середні підприємства, фізичні особи, які здійснюють міжнародну економічну діяльність;
- г) міжнародні економічні організації та наднаціональні інститути.

6. Суб'єктами міжнародних економічних відносин на макрорівні є:

- а) окремі країни та їхні суб'єкти, транснаціональні та глобальні корпорації;
- б) малі та середні підприємства, фізичні особи, які здійснюють міжнародну економічну діяльність;
- в) міжнародні економічні організації;
- г) інтеграційні союзи країн.

7. Світове господарство – це:

- а) торговельні відносини однієї країни з іншими;
- б) комплекс економічних відносин між окремими країнами, їхніми об'єднаннями, угрупованнями;
- в) сукупність національних економік, які знаходяться у тісній взаємодії та взаємозалежності;
- г) частина національних ринків, яка пов'язана з закордонними ринками.

8. Первинною умовою розвитку міжнародних економічних відносин є:

- а) неможливість переміщення товарів з однієї країни до іншої;
- б) географічна та історична нерівномірність світового розміщення природних ресурсів, робочої сили, капіталів, науково-технічного потенціалу;
- в) зменшення масштабів міжнародної економічної інтеграції;
- г) перетворення багатосторонніх міжнародних економічних відносин на двосторонні.

9. Особливостями сучасних міжнародних економічних відносин є:

- а) низький ступінь мобільності факторів виробництва;

- б) глобальність міжнародного товарного обміну, потоків капіталів, міжнародної міграції робочої сили, інформації;
- в) зменшення масштабів співробітництва між суб'єктами різних країн світу;
- г) розвиток національних економік закритого типу.

10. Механізм реалізації міжнародних економічних відносин включає в себе:

- а) міжнародні правові норми та інструменти для їхньої реалізації;
- б) міжнародний поділ праці;
- в) міжнародні транспортні відносини;
- г) міжнародні митні відносини.

СВІТОВЕ ГОСПОДАРСТВО ТА ОСОБЛИВОСТІ ЙОГО РОЗВИТКУ

1. Міжнародний поділ праці – це:

- а) форма поділу праці між країнами, за якої збільшення концентрації однорідного виробництва відбувається на базі диференціації національних виробництв;
- б) взаємовідносини між державами при обміні продуктами праці різних галузей виробництва;
- в) вищий ступінь розвитку суспільно-територіального поділу праці між країнами, основою якого є економічно вигідна спеціалізація окремих країн;
- г) об'єднання зусиль виробників декількох країн у випуску певних видів товарів для продажу їх на світовому ринку.

2. Подетальна спеціалізація передбачає:

- а) виробництво країною частин, компонентів продукції;
- б) виробництво країною готової продукції;
- в) здійснення певною країною окремих технологічних процесів;
- г) взаємовідносини між державами при обміні продуктами праці різних галузей виробництва.

3. Міжнародна спеціалізація виробництва – це:

- а) вищий ступінь розвитку суспільно-територіального поділу праці між країнами, основою якого є економічно вигідна спеціалізація окремих країн;
- б) об'єднання виробників певних видів товарів для продажу їх на світовому ринку;
- в) взаємовідносини між державами при обміні продуктами праці різних галузей виробництва;
- г) форма поділу праці між країнами, за якої збільшення концентрації однорідного виробництва відбувається на базі диференціації національних виробництв, виділення в окремі галузі виготовлення продукції понад внутрішні потреби.

4. Міжнародна виробнича кооперація – це:

- а) об'єднання зусиль виробників декількох країн у випуску певних видів товарів для продажу їх на світовому ринку;
- б) форма міжнародного поділу праці між країнами, за якої відбувається диференціація національних виробництв, виділення в самостійні технологічні процеси, окремі галузі виготовлення продукції;
- в) вищий ступінь розвитку суспільно-територіального поділу праці між країнами, основою якого є економічно вигідна спеціалізація окремих країн;
- г) взаємовідносини між державами при обміні продуктами праці.

5. За умови реалізації підрядного виробничого кооперування:

- а) розмежовуються виробничі програми між учасниками;
- б) виконується певна робота виконавцем за дорученням замовника;
- в) відбувається удосконалення управління виробництвом;
- г) об'єднується капітал декількох учасників.

6. Міжнародна спеціалізація виробництва за виробничим напрямом включає:

- а) спеціалізацію окремих країн, групи країн регіонів на виробництві певних товарів та їхніх частин для світового ринку;
- б) підрядне виробництво та договірну кооперацію;

- в) створення спільних підприємств та реалізацію спільних програм;
- г) міжгалузеву, внутрішньогалузеву спеціалізацію та спеціалізацію окремих підприємств;

7. Предметна спеціалізація передбачає:

- а) виробництво країною частин, компонентів продуктів;
- б) здійснення певною країною окремих технологічних процесів;
- в) виробництво країною готових продуктів;
- г) взаємовідносини між державами при обміні продуктами праці різних галузей виробництва.

8. Постадійна (технологічна) спеціалізація передбачає:

- а) здійснення певною країною окремих технологічних процесів;
- б) виробництво країною готових продуктів;
- в) виробництво країною напівфабрикатів;
- г) створення спільних підприємств.

9. Для налагодження коопераційних зв'язків використовують такі методи:

- а) міжгалузеву та внутрішньогалузеву спеціалізацію;
- б) предметну та фірмову спеціалізацію;
- в) тарифне та нетарифне регулювання;
- г) реалізацію спільних програм, створення спільних підприємств, спеціалізацію договірною типу.

10. За умови створення спільних підприємств:

- а) виконується певна робота виконавцем за дорученням замовника;
- б) відбувається удосконалення управління виробництвом, стандартизація, уніфікація, сертифікація виробничих програм;
- в) об'єднується капітал декількох учасників для реалізації взаємноузгоджених цілей;
- г) розмежовуються виробничі програми.

МІЖНАРОДНА ТОРГІВЛЯ У СИСТЕМІ МІЖНАРОДНИХ ЕКОНОМІЧНИХ ВІДНОСИН

1. Міжнародна торгівля – це:

- а) обмін товарами і послугами між державами;
- б) експорт товарів з однієї країни в іншу;
- в) імпорт товарів з однієї країни в іншу;
- г) торгівля однієї країни з іншою.

2. Зовнішня торгівля – це:

- а) обмін товарами і послугами між господарствами світу;
- б) сукупність зовнішньої торгівлі країн світу;
- в) торгівля однієї країни з іншими;
- г) вивіз товарів з однієї країни в іншу.

3. Аукціонна торгівля передбачає:

- а) продаж оптових партій товару через спеціальні установи на основі торгівлі;
- б) змагальний спосіб продажу товарів на спеціальних торгах між покупцями;
- в) змагальний спосіб здавання підрядів на виконання окремих робіт на певних умовах;
- г) демонстрацію технологічних новинок.

4. Торгівля через міжнародні ярмарки передбачає:

- а) продаж товарів на спеціальних торгах, які проводяться періодично в один і той же час, в одному й тому ж місці;
- б) продаж товарів на спеціальних торгах між покупцями;
- в) змагальний спосіб купівлі-продажу товарів;
- г) продаж оптових партій товару через спеціальні установи на основі торгівлі.

5. Міжнародні тендери – це:

- а) продаж товарів на спеціальних торгах між покупцями;
- б) продаж на спеціальних торгах, які проводяться періодично в один і той же час, в одному й тому ж місці;
- в) продаж оптових партій товарів через спеціальні установи;
- г) змагальний спосіб купівлі-продажу товарів чи здавання підрядів на виконання окремих робіт на певних умовах.

6. Міжнародна біржова торгівля передбачає:

- а) демонстрацію технологічних новинок;
- б) продаж оптових партій товару через спеціальні установи на основі торгівлі;
- в) продаж товарів в роздріб;
- г) продаж на спеціальних торгах, які проводяться періодично в один і той же час, в одному й тому ж місці.

7. За теорією факторонаділеності країн Хекшера-Олліна основними факторами виробництва є:

- а) товари та послуги;
- б) прямі та портфельні інвестиції;
- в) валютні та кредитні резерви країн;
- г) земля, капітал, робоча сила.

8. Сутність теорії абсолютних переваг Адама Сміта:

- а) країни спеціалізуються на виробництві товару, виробничі витрати на який є найменшими порівняно з виробничими витратами на цей же товар в інших країнах;
- б) країни експортують ті товари, для виробництва яких вони володіють відносно надмірними факторами виробництва;
- в) країни спеціалізуються на виробництві товару, за яким перевищення середнього рівня витрат буде найменшим;
- г) міжнародна торгівля обумовлена відмінностями відносних цін товарів, що виникають через різну забезпеченість країн факторами виробництва.

9. Сутність теорії порівняльних переваг (відносних витрат) Давіда Рікардо:

- а) країни спеціалізуються на виробництві товару, виробничі витрати на який є найменшими порівняно з виробничими витратами на цей же товар в інших країнах;
- б) країни спеціалізуються на виробництві товару, за яким перевищення середнього рівня витрат буде найменшим;
- в) країни експортують ті товари, для виробництва яких вони використовують сучасні технології;
- г) країни спеціалізуються на виробництві товару, відносні витрати на який є найменшими, ніж на інші товари всередині цієї країни.

10. Сутність теорії факторонаділеності країн Хекшера-Олліна:

- а) ціна обміну встановлюється на такому рівні, що сукупність експорту кожної країни дозволяє оплачувати сукупність її імпорту;
- б) країни спеціалізуються на виробництві товару, виробничі витрати на який є найменшими порівняно з виробничими витратами на цей же товар в інших країнах;
- в) країни експортують ті товари, для виробництва яких вони володіють відносно надмірними факторами виробництва;
- г) країни спеціалізуються на виробництві товару, за яким перевищення середнього рівня витрат буде найменшим.

РЕГУЛЮВАННЯ МІЖНАРОДНОЇ ТОРГІВЛІ

1. Протекціонізм – це:

- а) політика усунення торгових бар'єрів для імпортерів при входженні на внутрішній ринок країни;
- б) продаж товарів на ринках інших країн за цінами, нижчими від собівартості цих товарів;
- в) державна політика захисту внутрішнього ринку від іноземної конкуренції;
- г) дозвіл на здійснення експортно-імпортних операцій.

2. Тарифними методами торгової політики є:

- а) добровільні обмеження експорту;
- б) франчайзинг, інжиніринг, управлінські контракти;
- в) квотування, ліцензування;
- г) мита та митні тарифи.

3. Нетарифними методами торгової політики є:

- а) квотування, ліцензування, добровільні обмеження експорту;
- б) франчайзинг, інжиніринг, управлінські контракти;
- в) мита та митні тарифи;
- г) імпорт та експорт.

4. Вільна торгівля – це:

- а) національний господарський комплекс, який бере участь в системі міжнародного поділу праці;
- б) політика усунення торгових бар'єрів для імпортерів при входженні на внутрішній ринок країни;
- в) торгівля однієї країни з іншими;
- г) гармонійний розвиток всіх країн.

5. Більше за всіх виграють від політики вільної торгівлі:

- а) молоді галузі виробництва;
- б) споживачі;
- в) галузі, які конкурують з імпортом;
- г) країни, що розвиваються.

6. Основною перевагою політики вільної торгівлі є:

- а) підриє монополізму на ринку, розширення вибору для споживачів;
- б) зменшення інфляції;
- в) зменшення конкуренції;
- г) розвиток молодих галузей.

7. Для забезпечення економічного розвитку країні слід обрати таку зовнішньоторговельну політику:

- а) вільну торгівлю;
- б) протекціонізм;
- в) ізоляціонізм;
- г) необхідно знайти баланс між вільною торгівлею та протекціонізмом.

8. Демпінг – це:

- а) політика захисту внутрішнього ринку від іноземної конкуренції;
- б) продаж товарів на ринках інших країн за цінами, нижчими від собівартості цих товарів;
- в) плата за товар, який перетинає митний кордон;
- г) дозвіл на здійснення експортно-імпортних операцій.

9. Мито – це:

- а) введення експортного обмеження експортером;
- б) плата за товар, який перетинає митний кордон;
- в) дозвіл на здійснення експортно-імпортних операцій;
- г) плата за транспортні послуги.

10. Багатостороннє регулювання міжнародної торгівлі передбачає:

- а) застосування методів впливу урядами країн в односторонньому порядку без погодження з торговими партнерами;
- б) попереднє узгодження заходів торгової політики країнами-торговими партнерами;
- в) узгодження та регулювання торгової політики багатосторонніми угодами зі створенням міжнародних організацій;

г) застосування заходів щодо експорту товарів певної країни.

МІЖНАРОДНИЙ РУХ КАПІТАЛІВ. МІЖНАРОДНА ІНВЕСТИЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ

1. Вивезення капіталу – це:

- а) безпосереднє вкладення коштів в економіку інших країн;
- б) зустрічний рух капіталів між країнами, що приносить їх власникам відповідний дохід;
- в) процес вилучення частини капіталу з обороту в даній країні і переміщення його в товарній чи грошовій формі у виробничий процес і обертання в іншій країні;
- г) вкладення різних ресурсів з метою отримання економічного ефекту або іншого запланованого результату.

2. Факторами, що стимулюють вивезення капіталу є:

- а) лібералізація умов імпорту-експорту капіталів;
- б) економічна політика країн, що розвиваються, спрямована на захист внутрішнього ринку від іноземних інвестицій;
- в) відносний надлишок капіталу в даній країні;
- г) наявність в країнах, в які експортується капітал, дешевшої сировини та робочої сили.

3. Портфельні інвестиції – це:

- а) вкладення коштів у купівлю обладнання, будівель, транспортних засобів;
- б) безпосереднє вкладення коштів у діяльність підприємства, які дають інвесторові право реального контролю за об'єктом інвестування;
- в) вкладення капіталу в іноземні цінні папери, які не дають інвесторові право реального контролю за об'єктом інвестування;
- г) вкладення ресурсів у цінні папери становлять 95% акцій підприємства.

4. Причинами вивезення капіталу з країни є:

- а) зростаючий взаємозв'язок та взаємозалежність національних економік;
- б) зменшення масштабів співпраці між країнами світу;
- в) відносний надлишок капіталу в даній країні та наявність у країнах, в які експортується капітал, дешевшої сировини та робочої сили;
- г) діяльність міжнародних фінансових організацій, які спрямовують та регулюють потоки капіталів.

5. До факторів інвестиційної привабливості країни належать:

- а) нерозвинена транспортна та комунікаційна мережі в країні, що приймає інвестиції;
- б) посилення інфляційних процесів в країні, що приймає інвестиції;
- в) законодавчо-правова база, що не врегульовує відносини сторін в сфері інвестицій;
- г) потенційно ємний ринок, правове забезпечення сприятливого інвестиційного клімату, у тому числі захист інвестицій.

6. Основними формами міжнародного руху капіталів є:

- а) міжнародне інвестування, міжнародні кредити, економічна допомога країнам;
- б) міжнародна спеціалізація та кооперація виробництва;
- в) створення торгових та промислово-виробничих вільних економічних зон;
- г) експорт-імпорт товарів та послуг.

7. Міжнародне інвестування – це:

- а) форма руху позичкового капіталу, суб'єктами якої є кредитори та позичальники різних країн;
- б) вкладення різних ресурсів у певний вид діяльності в іншій країні з метою отримання прибутку або іншого запланованого результату;
- в) купівля товарів та послуг іноземних компаній;
- г) надання державою кредитів іноземним підприємствам.

8. Прямі іноземні інвестиції – це:

- а) вкладення ресурсів в цінні папери, які становлять 5% акцій підприємства;
- б) надання державою кредитів національним підприємствам;
- в) безпосереднє вкладення капіталу у діяльність підприємства, що забезпечує контроль інвестора за об'єктом розміщення капіталу;
- г) вкладення капіталу в іноземні цінні папери, які не дають інвесторові право реального контролю за об'єктом інвестування.

9. Інвестиційна діяльність – це:

- а) міждержавне переміщення науково-технічних досягнень на комерційній або безоплатній основі;
- б) форма організації валютних відносин у рамках світового господарства;
- в) форма руху позичкового капіталу, суб'єктами якої є кредитори та позичальники різних країн;
- г) це комплекс дій фізичних і юридичних осіб, що вкладають власні і позикові ресурси (матеріальні, фінансові, нематеріальні) з метою отримання прибутку.

10. До прямих іноземних інвестицій можна віднести:

- а) вкладання компаніями за кордон власного капіталу, реінвестування прибутку, створення філій транснаціональних корпорацій за кордоном;
- б) економічну допомогу країнам, що розвиваються;
- в) міжнародні кредити;
- г) вкладання коштів у цінні папери.

11. Теорія конкурентоспроможності галузі пояснює необхідність руху міжнародного капіталу:

- а) боротьбою між фірмами за кращі умови виробництва;
- б) зменшенням витрат на ведення бізнесу;
- в) створенням оснащених сучасними технологіями галузей для успішної конкуренції з іноземними аналогами;
- г) бажанням суб'єкта міжнародних економічних відносин придушити конкуренцію на ринку.

12. «Теорія влади» Хаймера пояснює необхідність руху міжнародного капіталу:

- а) створенням оснащених сучасними технологіями галузей;
- б) бажанням суб'єкта міжнародних економічних відносин встановити власне домінуюче положення на ринку та придушити конкуренцію;
- в) боротьбою між фірмами за кращі технологічні умови;
- г) зменшенням витрат на ведення бізнесу.

ВІЛЬНІ ЕКОНОМІЧНІ ЗОНИ

1. Вільні економічні зони – це:

- а) відокремлена зона, що створюється на території зі спеціальним митним режимом, де виробляється імпортозамінна продукція;
- б) зони, метою яких є збільшення вантажообігу;
- в) відокремлена зона, де товари розглядаються як об'єкти, що знаходяться за межами національної митної території;
- г) зони, в яких запроваджується особливо сприятливий режим здійснення банківських та страхових операцій.

2. Економічна мета створення вільних економічних зон:

- а) розширення зовнішньоекономічної діяльності, підвищення конкурентоспроможності національного виробництва;
- б) переміщення вітчизняної техніки та технологій в інші країни;
- в) створення нових робочих місць та підвищення кваліфікаційного рівня працівників;
- г) уповільнення розвитку соціальної і побутової інфраструктури.

3. Соціальна мета створення вільних економічних зон:

- а) переміщення вітчизняної техніки та технологій в інші країни;

- б) розширення зовнішньоекономічної діяльності, підвищення конкурентоспроможності національного виробництва;
- в) створення нових робочих місць та підвищення кваліфікаційного рівня працівників;
- г) уповільнення розвитку соціальної і побутової інфраструктури.

4. Зовнішньоторговельні пільги у вільних економічних зонах передбачають:

- а) більш низькі ціни на комунальні послуги, оренду землі;
- б) зниження чи відміна експортно-імпортних мит, квот;
- в) спрощення процедур реєстрації підприємств;
- г) встановлення бар'єрів на ввіз-вивіз вільноконвертованої валюти.

5. Податкові пільги у вільних економічних зонах передбачають:

- а) більш низькі ціни на комунальні послуги, оренду землі;
- б) зниження чи відміна експортно-імпортних мит;
- в) податкове стимулювання конкретних видів діяльності;
- г) зниження бар'єрів на ввіз-вивіз вільноконвертованої валюти.

6. Адміністративні пільги у вільних економічних зонах передбачають:

- а) більш низькі ціни на комунальні послуги, оренду землі, пільгові кредити;
- б) зниження чи відміна експортно-імпортних мит;
- в) зниження бар'єрів на ввіз-вивіз вільноконвертованої валюти;
- г) спрощення процедур реєстрації підприємств, режиму в'їзду-виїзду іноземних громадян.

7. Фінансові пільги у вільних економічних зонах передбачають:

- а) більш низькі ціни на комунальні послуги, оренду землі, пільгові кредити;
- б) зниження чи відміна експортно-імпортних мит;
- в) спрощення процедур реєстрації підприємств;
- г) зниження бар'єрів на ввіз-вивіз вільноконвертованої валюти.

8. Для вільних економічних зон характерне:

- а) нерозвиненість інфраструктури та наявність низькокваліфікованої робочої сили;
- б) неврегульованість законодавством;
- в) інвестиційні гарантії, відсутність або мінімізація мита, пільговий режим оподаткування;
- г) значний контроль за ввозом-вивозом валюти з боку держави.

9. Основним завданням науково-технологічних зон є:

- а) стимулювання експортного та імпортозамінного виробництва;
- б) передача сучасних технологій країнам, що розвиваються;
- в) реалізація регіональної політики, спрямованої на розвиток депресивних регіонів;
- г) сприяння розвитку сучасних технологій.

10. Офшорні зони – це:

- а) зони, в яких запроваджується особливо сприятливий режим здійснення банківських та страхових операцій в валюті для обслуговування нерезидентів;
- б) зони, метою створення яких є збільшення вантажообігу;
- в) зони, в яких розвивається туристично-рекреаційна інфраструктура;
- г) зона, де виробляється імпортозамінна продукція.

МІЖНАРОДНА МІГРАЦІЯ РОБОЧОЇ СИЛИ

1. Міжнародна міграція робочої сили – це:

- а) в'їзд працездатного населення в певну країну з-за кордону;
- б) виїзд працездатного населення з певної країни за кордон;
- в) зустрічне переміщення працездатного населення з одних країн в інші терміном більше року, викликане причинами економічного або неекономічного характеру;
- г) повернення емігрантів на батьківщину на постійне місце проживання.

2. Основні причини еміграції робочої сили:

- а) порівняно висока заробітна плата;
- б) низький життєвий рівень і заробітна плата;
- в) широкий діапазон соціальних гарантій;
- г) високий рівень добробуту населення.

3. Світовий ринок робочої сили – це:

- а) міжнародні нормативно-правові акти, які регулюють трудову міграцію населення;
- б) сукупність трудових ресурсів світу, які пропонуються і купуються на міжнародній діловій арені;
- в) переміщення людей у територіальному просторі з метою пошуку місця роботи;
- г) сукупність низькокваліфікованої робочої сили певної країни.

4. Основним завданням Міжнародної організації праці є:

- а) встановлення міграційних квот;
- б) встановлення візових ставок;
- в) захист інтересів і прав трудящих, покращення умов праці;
- г) регулювання заробітної плати мігрантів.

5. За класифікацією Міжнародної організації праці до основних типів мігрантів відносяться:

- а) жінки та діти, низько кваліфікована робоча сила;
- б) бізнесмени, представники рідкісних професій, спеціалісти зі світовим іменем;
- в) викладачі, студенти, науковці;
- г) працюючі за контрактом, професіонали, нелегальні мігранти, переселенці, біженці.

6. До економічних причин міжнародної міграції робочої сили належать:

- а) погіршення екологічної ситуації в країні;
- б) воєнні конфлікти в країні, які загрожують життю мирного населення;
- в) різниця в оплаті праці, відмінності в оподаткуванні, різне пенсійне забезпечення;
- г) працевлаштування та переїзд члена родини в іншу країну.

7. Позитивні наслідки трудової міграції для країни-імпортера:

- а) збільшення споживацького попиту в країні перебування, економія затрат на освіту кадрів;
- б) посилення соціальної напруженості в країні;
- в) перекази вільно конвертованої валюти мігрантів на батьківщину на підтримку родин;
- г) зниження тиску на внутрішній ринок праці.

8. Негативні наслідки трудової міграції для країни-імпортера:

- а) збільшення споживацького попиту в країні перебування, економія затрат на освіту кадрів;
- б) посилення соціальної напруженості в країні, можлива міжнаціональна і расова ворожість;
- в) іноземні робітники створюють додатковий попит на товари і послуги в країні;
- г) іноземні робітники є амортизатором у випадку криз і безробіття.

9. Позитивні наслідки трудової міграції для країни-експортера:

- а) збільшення споживацького попиту в країні перебування;
- б) підвищення конкурентоспроможності товарів країни внаслідок зменшення витрат виробництва;
- в) зменшення безробіття в країні, значні обсяги надходжень в країну вільно конвертованої валюти у вигляді переказів мігрантів;
- г) втрата висококваліфікованих працівників.

10. Негативні наслідки трудової міграції для країни-експортера:

- а) зменшення безробіття в країні, значні обсяги надходжень в країну вільно конвертованої валюти у вигляді переказів мігрантів;
- б) збільшення споживацького попиту в країні перебування;
- в) підвищення конкурентоспроможності товарів країни внаслідок зменшення витрат виробництва;

- г) втрата висококваліфікованих працівників, які не повертаються на батьківщину.

МІЖНАРОДНИЙ ОБМІН ТЕХНОЛОГІЯМИ

1. Міжнародна передача технології – це:

- а) вкладення коштів у купівлю обладнання, будівель, транспортних засобів;
- б) зустрічний рух капіталів між країнами, що приносить їх власникам відповідний прибуток;
- в) переміщення науково-технічних досягнень на комерційній або безоплатній основі між резидентами та нерезидентами;
- г) виконання певної роботи виконавцем за дорученням замовника.

2. Надання інформації і досвіду, переважно незапатентованих винаходів, називається:

- а) «ноу-хау»;
- б) інжиніринг;
- в) ліцензування;
- г) франчайзинг.

3. Міжнародний обмін технологіями через внутрішньофірмовий канал передбачає:

- а) передачу технологій разом з постачанням машин і устаткування;
- б) передачу материнською компанією технологій філіям і дочірнім компаніям в рамках транснаціональної діяльності;
- в) укладання ліцензійних, коопераційних, управлінських та інші угоди з іноземними фірмами;
- г) передачу прав на винахід третій особі.

4. Монопольне право власності на винахід, що видається державою, називається:

- а) «ноу-хау»;
- б) інжиніринг;
- в) франчайзинг;
- г) патент.

5. Виняткова ліцензія передбачає:

- а) ліцензіар вільно продає ліцензії, не зберігаючи за собою права самостійно використовувати технологію, що є предметом ліцензії;
- б) ліцензію використовує тільки ліцензіат у встановлений строк;
- в) монопольне право ліцензіата на використання винаходу чи секрету на певній території;
- г) передача права використання патенту без відповідного «ноу-хау».

6. За повною ліцензією:

- а) ліцензіат одержує усі права на користування ноу-хау, а ліцензіар позбавляється права користування технологією на термін, установлений угодою;
- б) ліцензіат одержує виключне право на користування «ноу-хау» без передачі її третім особам;
- в) ліцензіат одержує право на користування ноу-хау, а ліцензіар залишає за собою право надання аналогічних за умовами ліцензій будь-яким іншим особам;
- г) відбувається передача права використання патенту без відповідного «ноу-хау».

7. За простою ліцензією:

- а) відома фірма передає фірмі-покупцю право на використання своєї торгової марки;
- б) ліцензіат одержує право на користування ноу-хау, а ліцензіар залишає за собою право надання аналогічних за умовами ліцензій будь-яким іншим особам;
- в) замовнику надаються технології, необхідні для будівництва промислових об'єктів та їх експлуатації;
- г) ліцензіат одержує усі права на користування ноу-хау, а ліцензіар позбавляється права користування технологією на термін, установлений угодою.

8. До некомерційних форм міжнародного обміну технологіями можна віднести:

- а) науково-технічні публікації, ярмарки, виставки, симпозиуми, міграцію спеціалістів;

- б) інжиніринг, франчайзинг, патенти та ліцензії;
- в) передачу промислових зразків і конструкторських рішень;
- г) створення нових машин і механізмів.

9. До комерційних форм міжнародного обміну технологіями можна віднести:

- а) конференції, ярмарки, симпозіуми та виставки;
- б) науково-технічні публікації;
- в) інжиніринг, франчайзинг, патенти, ліцензії, передачу товарних знаків і конструкторських рішень;
- г) міжнародну міграцію спеціалістів.

10. Міжнародний обмін технологіями через міжфірмовий канал передбачає:

- а) передачу материнською компанією технологій філіям і дочірнім компаніям в рамках транснаціональної діяльності;
- б) передачу технологій разом з постачанням машин і устаткування;
- в) укладання ліцензійних, коопераційних, управлінських та інші угод з іноземними фірмами;
- г) передачу прав на винахід третій особі.

11. Міжнародний інжиніринг – це:

- а) передача технології фірмі-клієнту для виготовлення продукції на її території;
- б) надання інформації і досвіду, переважно незапатентованих винаходів;
- в) діяльність з надання комплексу послуг виробничого, комерційного і науково-технічного характеру, що здійснюються спеціалізованими компаніями;
- г) передача товарів для реалізації під торговою маркою відомої фірми.

12. Франчайзинг – це:

- а) надання комплексу послуг, пов'язаних зі створенням промислових об'єктів;
- б) управління виробництвом, контрактами, персоналом, контроль технічного та інженерного стану виробництва;
- в) послуги, пов'язані з підготовкою технологічного процесу і забезпеченням рентабельності виробництва;
- г) спосіб кооперування, за якого відома фірма передає фірмі-покупцю право на використання своєї торгової марки, а також своє «ноу-хау».

ТРАНСНАЦІОНАЛЬНІ КОРПОРАЦІЇ У СВІТОГОСПОДАРСЬКИХ ЗВ'ЯЗКАХ

1. Основними ознаками транснаціональних корпорацій є:

- а) річний оборот, який перевищує 1 млрд. дол. США;
- б) 5% іноземних активів в загальній структурі активів;
- в) філіали більше, ніж у шести країнах світу;
- г) відповіді а) і в) правильні.

2. За теорією ринкової влади транснаціональні корпорації виникли:

- а) внаслідок еволюції фірми, яка прагне збільшити свій вплив;
- б) внаслідок зниження витрат через передачу товару з більш розвинених країн в менш розвинені;
- в) завдяки мисленню та поведінці менеджерів цих компаній;
- г) завдяки основним перевагам фірми.

3. Негативні наслідки діяльності транснаціональних корпорацій на економіку приймаючих країн:

- а) масове безробіття місцевого населення;
- б) залучення сучасних технологій та новітнього обладнання;
- в) встановлення монопольних цін, диктат умов, що зачіпають інтереси країн;
- г) приплив іноземних інвестицій.

4. На першому етапі еволюції транснаціональних корпорацій:

- а) компанія починає переносити в інші країни не товари, а засоби виробництва, і набуває рис міжнародної;
- б) закордонна господарська діяльність мало впливає на положення компанії, закордонна діяльність здійснюється у формі експорту;
- в) зростає роль закордонної діяльності компанії, внутрішній ринок втрачає пріоритет, компанія стає дійсно міжнародною;
- г) відбувається розміщення виробництва в тих країнах, де витрати виробництва нижче, ніж у країні базування.

5. Конкурентними перевагами транснаціональних корпорацій є:

- а) висока централізація прийняття управлінських рішень на рівні материнської компанії;
- б) значні фінансові ресурси, можливість реалізації ряду масштабних інноваційних проектів;
- в) збільшення витрат на одиницю продукції;
- г) автономність філіалів.

6. Філії транснаціональних корпорацій – це:

- а) організаційні, промислові, комерційні структурні одиниці, які підпорядковані материнській компанії;
- б) національні монополії із закордонними активами;
- в) структурні одиниці, які є автономними відносно материнських компаній;
- г) комплекс економічних утворень різного типу, створених на основі міжурядових угод.

7. Причини виникнення транснаціональних корпорацій:

- а) діяльність Світової організації торгівлі;
- б) надання міжнародних кредитів національним компаніям;
- в) жорстка конкурентна боротьба на світових ринках збуту та інтернаціоналізація виробництва;
- г) зменшення обсягів міжнародного руху капіталів.

8. За теорією конкурентоспроможності товару транснаціональні корпорації виникли:

- а) завдяки мисленню та поведінці менеджерів цих компаній;
- б) внаслідок еволюції фірми, яка прагне збільшити свій вплив;
- в) внаслідок зниження витрат через передачу товару з більш розвинених країн в менш розвинені;
- г) завдяки перевагам розміщення.

9. Основні загальні риси транснаціональних корпорацій:

- а) єдина стратегія розвитку, наявність закордонних філій;
- б) виробнича та торгово-збутова діяльність здійснюється всередині країни базування транснаціональних корпорацій;
- в) всі філії розміщені в країні-базування транснаціональних корпорацій;
- г) спрямованість на виробництво експортної продукції.

10. На останньому етапі еволюції транснаціональних корпорацій:

- а) закордонна господарська діяльність мало впливає на положення компанії, закордонна діяльність здійснюється у формі експорту;
- б) зростає роль зарубіжної діяльності компанії, внутрішній ринок втрачає пріоритет, компанія стає дійсно міжнародною;
- в) центр міжнародної діяльності переміщується з експорту на зарубіжне виробництво;
- г) відбувається розміщення виробництва всередині країни-базування транснаціональних корпорацій.

11. Транснаціональні корпорації – це:

- а) об'єднання, створені на основі вкладення капіталу двох або кількох суб'єктів міжнародних економічних відносин;
- б) комплекс економічних утворень різного типу на основі договорів між урядами країн;
- в) національні монополії із закордонними активами, виробнича та збутова діяльність яких виходить за межі однієї держави;
- г) міжнародні корпорації, які об'єднують національні компанії ряду держав за виробничою та науково-технічною базою.

12. За теорією поведінки транснаціональні корпорації виникли:

- а) завдяки мисленню та поведінці менеджерів цих компаній;
- б) внаслідок еволюції фірми, яка прагне збільшити свій вплив;
- в) внаслідок процесу зниження витрат через передачу товару із більш розвинених країн в менш розвинені;
- г) завдяки основним перевагам: власності та дислокації, значенню іноземних інвестицій та зв'язку конкурентоспроможності національних економік з конкурентоспроможністю корпорацій.

13. Транснаціональні стратегічні альянси – це:

- а) спеціальні установи, в яких відбувається продаж оптових партій товару на основі торгівлі;
- б) національні монополії із закордонними активами, виробнича та збутова діяльність яких виходить за межі однієї держави;
- в) міжнародні корпорації, які об'єднують національні компанії ряду держав за виробничою та науково-технічною базою;
- г) особлива організаційна форма міжкорпораційних зв'язків двох або більше компаній, в рамках якої здійснюється довгострокова координація спільної економічної діяльності учасників.

14. Материнська компанія транснаціональних корпорацій як організаційно-економічний центр управління:

- а) розробляє конкретні цілі і загальні напрямки функціонування і розвитку фірми в цілому і її структурних підрозділів;
- б) не контролює організаційно-виробничу та фінансову діяльність філіалів;
- в) завжди виконує виробничі функції;
- г) контролює діяльність всіх підрозділів.

15. Стратегія транснаціональних корпорацій є глобальною, якщо вона:

- а) орієнтується на потреби споживачів на внутрішньому ринку країни;
- б) спрямовує основну частину прибутків на закупівлю сировини;
- в) розглядає ринок із загальносвітових позицій; добре знає своїх конкурентів та методи ведення глобальної конкурентної боротьби;
- г) здійснює свою діяльність всередині певної країни.

16. Багатонаціональні корпорації – це:

- а) національні монополії із закордонними активами, виробнича та збутова діяльність яких виходить за межі однієї держави;
- б) структурні підрозділи транснаціональних корпорацій;
- в) комплекс економічних утворень різного типу на основі договорів між урядами країн;
- г) міжнародні корпорації, які об'єднують національні компанії ряду держав за виробничою та науково-технічною базою.

17. Основною ознакою багатонаціональних корпорацій є:

- а) наявність багатонаціонального акціонерного капіталу та декількох керівних центрів;
- б) орієнтація на внутрішній ринок країни-базування;
- в) існування єдиного національного керівного центру;
- г) наявність філіалів з переважно національною участю країни базування.

18. Транснаціональні банки – це:

- а) національні кредитно-фінансові інститути, у яких здійснюються угоди з цінними паперами;
- б) величезні за обсягами операцій банки, які відіграють домінуючу роль на національних та світових ринках;
- в) установи, де здійснюється купівля-продаж виключно іноземних валют;
- г) спеціальні установи, в яких відбувається продаж оптових партій товару на основі торгівлі.

МІЖНАРОДНЕ КРЕДИТИ

1. Міжнародний кредит – це:

- а) форма руху позичкового капіталу, яка складається у сфері міжнародних економічних відносин, суб'єктами якої є кредитори та позичальники різних країн;
- б) фінансово-кредитні відносини міжнародних організацій;
- в) форма руху позичкового капіталу, яка складається у сфері міжнародних економічних відносин, суб'єктами якої є кредитори та позичальники однієї країни;
- г) кредит, який видається у валюті країни-позичальника.

2. За цільовим призначенням міжнародні кредити поділяються на:

- а) внутрішні, зовнішні та змішані;
- б) товарні та грошові;
- в) кредити в національній та кредити в іноземній валюті;
- г) зв'язані та фінансові.

3. За видом забезпечення міжнародні кредити поділяються на:

- а) товарні та грошові;
- б) забезпечені та бланкові;
- в) кредити в національній валюті та кредити в іноземній валюті;
- г) зв'язані та фінансові.

4. За кредиторами міжнародні кредити поділяються на:

- а) товарні та грошові;
- б) приватні, банківські, урядові, кредити міжнародних фінансово-кредитних організацій;
- в) у валюті країни-позичальника, у валюті країни-кредитора, у валюті третьої країни;
- г) готівкові, акцептні, депозитні.

5. За формою надання розрізняють такі міжнародні кредити:

- а) приватні, банківські, урядові;
- б) внутрішні та зовнішні;
- в) у валюті країни-позичальника, у валюті країни-кредитора, у валюті третьої країни;
- г) депозитні, акцептні, готівкові, облігаційні.

6. Мета створення Міжнародного Валютного Фонду – це:

- а) підтримка стабільності валютних курсів та сприяння створенню системи міжнародних розрахунків;
- б) сприяння інтеграційним процесам в Західній Європі;
- в) розробка законодавства в сфері валютних відносин;
- г) захист прав іноземних інвесторів.

7. За джерелами міжнародні кредити поділяються на:

- а) товарні та грошові;
- б) внутрішні, зовнішні та змішані;
- в) кредити в національній валюті та кредити в іноземній валюті;
- г) зв'язані та фінансові.

8. Розмір квоти країни в Міжнародному валютному фонді залежить від:

- а) обсягів надання економічної допомоги країнам, що розвиваються;
- б) власного бажання країни (вибирається самою країною);
- в) рівня економічного розвитку країни та її ролі в світовій торгівлі;
- г) участі країни в Європейському Союзі.

9. Однією з основних функцій міжнародного кредитування є:

- а) перерозподіл фінансових і матеріальних ресурсів між країнами;
- б) погіршення кон'юнктури валютного ринку;
- в) уповільнення процесу реалізації товарів;

г) контроль ведення розрахунків між країнами світу.

10. Принцип платності міжнародного кредиту передбачає:

- а) своєчасне повернення отриманих від кредитора фінансових коштів;
- б) необхідність повернення позичальником отриманих від кредитора кредитних ресурсів та оплати їх використання;
- в) встановлення конкретної мети надання позики;
- г) необхідність повернення позики в термін, зафіксований в кредитному договорі.

МІЖНАРОДНІ ВАЛЮТНІ ВІДНОСИНИ

1. Міжнародні валютні відносини – це:

- а) відносини між країною-кредитором і країною-позичальником з приводу отримання кредиту;
- б) ринкове визначення вартості валюти;
- в) сукупність економічних відносин, пов'язаних з функціонуванням грошей як світових грошей;
- г) відносини між суб'єктами міжнародних економічних відносин щодо купівлі-продажу золота.

2. Світові фінансові центри – це:

- а) місця зосередження банків, спеціалізованих кредитно-фінансових інститутів, у яких здійснюються міжнародні валютні, кредитні, фінансові операції, угоди з цінними паперами, золотом;
- б) установи, де здійснюється купівля-продаж іноземних валют;
- в) частини ринку позичкових капіталів;
- г) спеціальні установи, в яких відбувається продаж оптових партій товару на основі торгівлі.

3. Валютний курс – це:

- а) співвідношення цін споживацького кошика в одній країні до цін споживацького кошика в іншій;
- б) ціна однієї грошової одиниці, виражена в ціні іншої грошової одиниці;
- в) вміст золота в національній грошовій одиниці визначеної країни;
- г) співвідношення двох світових валют, що визначається вмістом в них золота.

4. Основні характеристики системи золотого стандарту:

- а) конвертованість кожної валюти в золото, підтримка твердого співвідношення між своїм золотим запасом і внутрішньою пропозицією грошей;
- б) банкноти обмінюються не на золото, а на девізи (банкноти, векселі, чеки) інших країн, що потім обмінюються на золото;
- в) обмін валют здійснюється на основі офіційних валютних паритетів;
- г) запровадження «плаваючих курсів», введення стандарту «спеціальних прав запозичення».

5. Основні характеристики системи золотовалютного стандарту (Бреттон-Вудська конференція):

- а) визначення золотого вмісту кожної валюти;
- б) банкноти обмінюються не на золото, а на девізи (банкноти, векселі, чеки) інших країн, що потім обмінюються на золото;
- в) резервною валютою визначений долар США, кожна країна повинна зберігати стабільний курс своєї валюти щодо будь-якої іншої валюти;
- г) підтримка твердого співвідношення між своїм золотим запасом і внутрішньою пропозицією грошей.

6. Основні принципи Ямайської валютної системи:

- а) запровадження «плаваючих курсів», введення стандарту «спеціальних прав запозичення»;
- б) визначення долару США як резервної валюти;
- в) підтримка твердого співвідношення між своїм золотим запасом і внутрішньою пропозицією грошей в країні;
- г) банкноти обмінюються на девізи (банкноти, векселі, чеки) інших країн, що потім обмінюються на золото.

7. Міжнародна валютна система – це:

- а) всі засоби платежу, що зберігаються однією країною в банках інших країн;
- б) форма організації валютних відносин у рамках світового господарства;
- в) форма організації національних валютних відносин країни, обумовлена її валютним законодавством;
- г) грошова система, в якій основну роль грає золото.

8. Елементами міжнародної валютної системи є:

- а) національна валюта та умови її конвертованості;
- б) режим національного валютного ринку і ринку золота;
- в) національні органи, що регламентують валютні відносини країни;
- г) комплекс міжнародних правових норм, механізм валютних паритетів і курсів, форми міжнародних розрахунків, міждержавні організації.

9. Валюта – це:

- а) особливий товар, який виконує роль загального еквівалента при обміні;
- б) готівкова частина грошової маси, що циркулює з рук у руки у вигляді банкнот і монет;
- в) один із різновидів цінних паперів;
- г) сукупність усіх платіжних інструментів.

10. До елементів національної валютної системи можна віднести:

- а) комплекс міжнародно-договірних і державних правових норм, міждержавні організації, що регулюють світові валютно-фінансові відносини;
- б) національна валюта та умови її конвертованості;
- в) національні органи, що регламентують валютні відносини країни;
- г) відповіді б) та в) правильні.

МІЖНАРОДНА ЕКОНОМІЧНА ІНТЕГРАЦІЯ

1. Якщо дві країни укладають угоду, за якою експортно-імпортні операції резидентів цих країн не оподатковуються митами, то така форма інтеграції називається:

- а) спільний ринок;
- б) зона вільної торгівлі;
- в) митний союз;
- г) преференційна торгова угода.

2. Найбільш розвинутим інтеграційним утворенням у світі є:

- а) Європейський Союз;
- б) Бенілюкс;
- в) Північноамериканська зона вільної торгівлі (НАФТА);
- г) Співдружність незалежних держав (СНД).

3. Переваги приєднання країни до інтеграційного об'єднання:

- а) збільшення розміру ринку дозволить вітчизняним фірмам одержувати ефект від збільшення масштабів виробництва;
- б) відтік ресурсів з менш розвинутих країн до більш розвинутих в економічному відношенні членів союзу;
- в) прискорення розповсюдженню інформації та передової технології між країнами-партнерами;
- г) відповіді а) і в) правильні.

4. Недоліком міжнародної економічної інтеграції є:

- а) зростання конкуренції між виробниками країн, які не входять до інтеграційного об'єднання;
- б) збільшення кількості населення;
- в) створення сприятливого зовнішньополітичного становища;
- г) стимулювання ділової активності та послаблення рівня монополізації.

5. До основних цілей інтеграції належать:

- а) спільність економічних та інших проблем країн;
- б) приблизно однакові рівні економічного розвитку країн та географічна близькість країн;
- в) використання переваг економіки масштабу, сприяння структурній перебудові економіки, створення сприятливого зовнішньополітичного середовища;
- г) зростання конкуренції між виробниками інших країн.

6. Узгоджене скасування групою країн національних митних тарифів і запровадження загального митного тарифу та єдиної системи нетарифного регулювання торгівлі щодо третіх країн називається:

- а) митний союз;
- б) спільний ринок;
- в) зона вільної торгівлі;
- г) преференційна торгова угода.

7. Передумовою міжнародної економічної інтеграції є:

- а) сприяння структурній перебудові економіки;
- б) вплив ресурсів від менш економічно розвинених до більш розвинених;
- в) близькість рівнів економічного розвитку та ступеня економічної зрілості країн, що інтегруються;
- г) розв'язання завдань торгової політики країн.

8. Вертикальна інтеграція підприємств передбачає:

- а) об'єднання фірм, які виробляють подібні або однорідні товари;
- б) розвиток інтеграційних процесів на рівні окремого підприємства;
- в) об'єднання фірм, що функціонують у різних виробничих циклах;
- г) утворення зон преференційної торгівлі.

9. Перетворення єдиного ринкового простору в цілісне економічне та політичне утворення передбачає:

- а) спільний ринок;
- б) зона вільної торгівлі;
- в) митний союз;
- г) політичний союз.

10. Горизонтальна інтеграція підприємств передбачає:

- а) об'єднання фірм, які виробляють подібні або однорідні товари;
- б) розвиток міжнародних економічних зв'язків на рівні кожного підприємства, що розширюються потім на держави;
- в) об'єднання фірм, що функціонують у різних виробничих циклах;
- г) утворення зон преференційної торгівлі.

11. Країни, що інтегруються, домовляються про свободу пересування не тільки товарів і послуг, а й факторів виробництва (капіталу і робочої сили) на етапі:

- а) зони вільної торгівлі;
- б) митного союзу;
- в) спільного ринку;
- г) преференційної торгової угоди.

12. Міжнародна економічна інтеграція – це:

- а) якісно новий етап розвитку міжнародного поділу праці, що передбачає поступове зближення й уніфікацію всіх структур національних господарств;
- б) розширення діяльності підприємства за національні межі;
- в) обмін науково-технічними знаннями, прискорене розвиток сфери послуг;
- г) зустрічний рух товарів, послуг, капіталів, інформації між країнами, що приносить їхнім власникам дохід.

13. Процес економічної взаємодії країн, який приводить до зближення господарських механізмів, який набирає форми міждержавних угод і погоджено регулюється міждержавними органами, називається:

- а) спільний ринок;
- б) економічний союз;
- в) зона вільної торгівлі;
- г) митний союз.

14. Ознакою міжнародної економічної інтеграції є:

- а) збільшення ступеню незалежності країн;
- б) зменшення масштабів діяльності транснаціональних корпорацій;
- в) зменшення темпів розвитку економічної діяльності країн світу;
- г) взаємопроникнення та переплетіння національних економічних структур.

15. Система міждержавних органів, які координують діяльність інтеграційних угруповань, створюється на етапі:

- а) політичного союзу;
- б) преференційної торгової угоди;
- в) митного союзу;
- г) зони вільної торгівлі.

ГЛОБАЛІЗАЦІЯ ТА ГЛОБАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ЛЮДСТВА

1. Глобалізація – це:

- а) сукупність економічних, соціальних та інших суперечностей, не вирішення яких ставить під загрозу існування людства;
- б) збільшення масштабів співпраці між транснаціональними корпораціями;
- в) процес всесвітньої економічної, політичної та культурної інтеграції та уніфікації, перетворення певного явища на загальносвітове;
- г) процес інтернаціоналізації внутрішніх ринків країн.

2. Глобальні проблеми людства – це:

- а) сукупність економічних, політичних та інших суперечностей, не вирішення яких ставить під загрозу існування людства;
- б) процес інтернаціоналізації внутрішніх ринків країн;
- в) об'єднання країн світу для вирішення конкретних проблем;
- г) процес всередині країн, що підпорядковують внутрішні рухи загальним світовим тенденціям та особливостям.

3. Ознаками глобальних проблем є такі:

- а) Їх наслідки мають регіональний характер, окрема країна може їх розв'язати;
- б) їх розв'язання вимагає непосильних витрат для окремих держав;
- в) масштаб негативних наслідків має глобальний характер;
- г) відповіді б) та в) правильні.

4. До глобальних проблем сучасності можна віднести:

- а) демографічну та екологічну проблеми;
- б) проблему стандартизації вищої освіти в окремих країнах світу;
- в) проблему збереження миру у світі;
- г) відповіді а) та в) правильні.

5. Демографічний вибух – це:

- а) неконтрольована зовнішня та внутрішня міграція населення;
- б) порушення відтворення населення, що загрожує існуванню;
- в) різке зростання числа населення, не пов'язане із об'єктивними вимогами соціально-економічного розвитку суспільства;

г) неконтрольована урбанізація в країнах, що розвиваються.

6. До демографічних проблем людства можна віднести:

- а) демографічну кризу в промислово розвинених країнах, та демографічний вибух, в країнах, що розвиваються;
- б) масовий виїзд місцевого населення до селищ, контрольована зовнішня та внутрішня міграція населення;
- в) знищення окремих видів живого світу;
- г) проблема загрози термоядерної війни.

7. Демографічна криза – це:

- а) порушення відтворення населення, що загрожує його існуванню;
- б) різке зростання кількості населення, не пов'язане із об'єктивними вимогами соціально-економічного розвитку суспільства;
- в) неконтрольована зовнішня та внутрішня міграція населення;
- г) неконтрольована урбанізація в країнах, що розвиваються.

8. До глобальних екологічних проблем можна віднести:

- а) знищення окремих видів живого світу;
- б) демографічний вибух в країнах, що розвиваються;
- в) забруднення відходами та шкідливими речовинами світових водних систем;
- г) відповіді а) та в) правильні.

9. Економічними методами управління якістю довкілля при вирішенні глобальної екологічної проблеми є:

- а) субсидії на державні екологічні проекти, екологічні платежі на викид шкідливих речовин;
- б) тарифне та нетарифне регулювання;
- в) скорочення військових витрат;
- г) квотування та ліцензування імпортової продукції.

10. Глобальною проблемою охорони здоров'я є:

- а) проблема загрози термоядерної війни;
- б) демографічна проблема;
- в) боротьба з онкологічними захворюваннями, СНІДом;
- г) екологічна проблема.

11. Елементами системи глобальної екологічної безпеки є:

- а) невтручання у конфлікти між державами;
- б) міжнародне співробітництво у сфері охорони довкілля, рівна екологічна безпека країн;
- в) збільшення обсягів імпорту іноземної продукції;
- г) регулювання міграційних потоків.

12. Вирішення глобальної проблеми роззброєння передбачає:

- а) проведення ядерних випробувань, використання космічного простору у військових цілях;
- б) субсидії на державні екологічні проекти;
- в) міжнародне співробітництво у сфері охорони довкілля;
- г) скорочення військових витрат, демілітаризацію зон озброєних конфліктів.

13. Вирішенням глобальних проблем людства займається така міжнародна організація, як:

- а) Організація Об'єднаних Націй;
- б) Римський клуб;
- в) Світова організація торгівлі;
- г) Міжнародний валютний фонд.